

PROP DE VOSALTRES

Jornada per la Vida

El pròxim dia 25 de març celebrarem la solemnitat de l'Encarnació del Senyor. Estem davant de l'esdeveniment de la màxima solidaritat del Fill de Déu amb la humanitat. Al fer-se verdaderament home, ha assumit una naturalesa humana amb totes les conseqüències que açò implica: l'experiència del que és una vida humana amb totes les seues possibilitats i limitacions, inclosos el patiment i la mort. D'aquesta manera la vida de l'ésser humà, que ja tenia un valor absolut per haver estat creat a imatge i semblança de Déu, ha aconseguit una dignitat que mai haguérem pogut imaginar. Podem dir que la naturalesa humana s'ha «revalorat» infinitament perquè té encara més, si és possible, un caràcter diví. És, per això, un dia adequat per celebrar cada any la Jornada per la Vida, donant gràcies a Déu per aquest do tan gran i reflexionant sobre les amenaces que en la cultura actual s'estenen sobre la vida humana.

El missatge que ha preparat la Comissió Episcopal de Família i Vida titulat «La llum de la fe il·lumina el capvespre de la vida», ens invita a reflexionar sobre el valor de la vida de les persones que es troben, ja siga per edat o per malaltia, en la darrera etapa de la seua vida. Molts dels nostres contemporanis, influïts per una cultura que considera

el «benestar», el plaer i la diversió elements necessaris per a ser feliços, pensen que l'única vida valuosa és la dels joves; que la d'una persona anciana ja no aporta res al nostre món; o que una persona malalta no pot ser feliç. No ens pot estranyar una primera conseqüència d'aquesta mentalitat hedonista i utilitarista: la mort s'ha convertit en un tabú per a la nostra societat.

Si a açò unim la pèrdua del sentit transcendent de la persona i, com a conseqüència, del caràcter inviolable de la vida humana; així com la confusió que s'ha estès entre els desitjos i els drets, no ens ha d'estranyar un segon fenomen que també s'està generalitzant entre nosaltres: la consideració de l'eutanàsia com un dret que la persona malalta

o els seus familiars poden exigir. L'eutanàsia, com a mitjà per fugir del dolor o de l'agonia, igual que altres atemptats contra la vida que s'interpreten com «drets», és quelcom que, gràcies a campanyes mediàtiques ben preparades, s'ha instal·lat, en un primer moment, en la mentalitat de les persones i progressivament en els ordenaments jurídics de la societat. Alguns eufemismes com «mort digna» o «humanització de la mort» ajuden a què es perdi la consciència de la gravetat moral d'aquestes pràctiques.

Davant d'aquests fenòmens, els cristians estem cridats a donar testimoni que volem ser servidors i no amos de la vida; que la felicitat de l'ancià o malalt està en què mai arribe a pensar que està sol o abandonat perquè ningú l'estima; que volem ajudar a afrontar la mort com el moment en què ens encaminem a la trobada amb Déu, perquè la vida és un camí cap a l'eternitat. Us puc confessar que quan es viu açò amb un ésser estimat s'arriba a saber de veritat el que és una mort digna: la d'aquella persona que l'afronta sense desesperar-se i sense por, perquè se sap estimada per Déu i pels seus.

Amb la meua benedició i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau anhelada (III)

La violència és una de les característiques del conflicte entre el Nord i el Sud. A més a més d'aquesta violència, cal sumar-hi la que prové de les discriminacions i d'exclusions, per raons de gènere, cultura i religió, que atempten, igualment, contra la dignitat de tots els éssers humans i contra les legítimes diferències entre els pobles. La cultura hegemònica porta una calculada eliminació d'ètnies, de races, de llengües, de cultures i religions, arribant, fins i tot, a l'eliminació física.

El treball per la pau és inseparable de la lluita per la justícia, de la defensa de la igualtat de drets entre homes i dones i de la protecció dels drets de la naturalesa. Cal donar a cadascú el que li correspon, cal estendre la justícia distributiva al conjunt del planeta, si vertaderament desitgem viure en una terra en pau. També és essencial, però, la lluita contra els prejudicis, els estereotips negatius, els sentiments de recel i de rebuig, les fòbies cap els qui són diferents i els immigrants.

El drama dels prejudicis és que són elements de naturalesa mental i emocional que acaben formant part de l'estructura psíquica de la persona, són absorbits amb tanta naturalitat que es fiquen en la mateixa vida inconscient de la persona i per aquest motiu li és molt difícil reconèixer que aquests prejudicis són en el seu ésser. Cal molt treball d'autocrítica i autoanàlisi per poder verificar els propis prejudicis i poder alliberar-se'n posteriorment.

En els escenaris més propers, conviure en pau amb els qui són diferents significa reconèixer-los amb els seus drets necessaris, no discriminar-los en el treball, en la vivenda, en la salut, en l'educació i en la convivència participativa civil i política.

Per assolir aquest fi, cal realitzar un treball educatiu de grans dimensions, cal extirpar els prejudicis, les pors i els ressentiments que encara es transmeten de generació en generació a través des les institucions educatives i dels llibres de text que llegeix la mainada a classe.

L'anhel de pau traspasa tots els éssers humans. És un desig universal que no coneix ni fronteres, ni ideologies, que s'expressa de moltes maneres, però que uneix tots els éssers humans. Aquest anhel, però, xoca, a voltes, amb interessos econòmics, polítics, tribals, religiosos que són més poderosos que el desig de pau i se superposen a ell. Per aquest motiu, tot i que resulti paradoxal dir-ho, hi ha persones i grups que prefereixen el conflicte, la guerra, l'enfrontament, perquè en treuen algun tipus de benefici, ni que sigui a curt termini i de caràcter endogàmic.

L'anhel, però, no és suficient per bastir un món en pau, però és la primera força motriu, allò que no pot mancar mai i que s'ha d'alimentar de generació en generació per fer front al cansament, al desànim que la història procura. Tots els éssers humans anhelan la pau, però com l'amor, aquest anhel cal que sigui educat i purificat d'aquelles impureses que l'intoxiquen i el corroeixen.

Francesc Torralba, doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Jornada por la Vida

El próximo día 25 de marzo celebraremos la solemnidad de la Encarnación del Señor. Estamos ante el acontecimiento de la máxima solidaridad del Hijo de Dios con la humanidad. Al hacerse verdaderamente hombre, ha asumido una naturaleza humana con todas las consecuencias que esto implica: la experiencia de lo que es una vida humana con todas sus posibilidades y limitaciones, incluidos el sufrimiento y la muerte. De este modo la vida del ser humano, que ya tenía un valor absoluto por haber sido creado a imagen y semejanza de Dios, ha alcanzado una dignidad que jamás hubiéramos podido imaginar. Podemos decir que la vida humana se ha «revalorizado» infinitamente porque tiene todavía más, si cabe, un carácter divino. Es, por ello, un día adecuado para celebrar cada año la Jornada por la Vida, dando gracias a Dios por este don tan grande y reflexionando sobre las amenazas que en la cultura actual se ciernen sobre la vida humana.

El mensaje que ha preparado la Comisión Episcopal de Familia y Vida titulado «La luz de la fe ilumina el atardecer de la vida», nos invita a reflexionar sobre el valor de la vida de las personas que se encuentran, ya sea por edad o por enfermedad, en la última etapa de su vida. Muchos de nuestros contemporáneos, influidos por una cultura que considera el «bienestar», el placer y la diversión elementos necesarios para ser felices, piensan que la única vida valiosa es la de los jóvenes; que la vida de una persona anciana ya no aporta nada a nuestro mundo; o que una persona enferma no puede ser feliz. No nos puede extrañar una primera consecuencia de esta mentalidad hedonista y utilitarista: la muerte se ha convertido en un tabú para nuestra sociedad.

Si a esto unimos la pérdida del sentido trascendente de la vida y, como consecuencia, del carácter inviolable de la vida humana; así como la confusión que ha extendido entre los deseos y los derechos, no nos debe extrañar un segundo fenómeno que también se está generalizando entre nosotros: la consideración de la eutanasia como un derecho que la persona enferma o sus familiares pueden exigir. La eutanasia, como medio para huir del dolor o de la agonía, al igual que otros atentados contra la vida que se interpretan como «derechos», es algo que, gracias a campañas mediáticas bien preparadas, se ha instalado, en un primer momento, en la mentalidad de las personas y progresivamente en los ordenamientos jurídicos de la sociedad. Algunos eufemismos como «muerte digna» o «humanización de la muerte» ayudan a que se pierda la conciencia de la gravedad moral de ciertas prácticas.

Ante estos fenómenos, los cristianos estamos llamados a dar testimonio de que queremos ser servidores y no dueños de la vida; que la felicidad del anciano o el enfermo está en que nunca llegue a pensar que está solo o abandonado porque nadie le quiere; que queremos ayudar a afrontar la muerte como el momento en que nos encaminamos al encuentro con Dios, porque la vida es un camino hacia la eternidad. Os puedo confesar que cuando se vive esto con un ser querido, se llega a saber de verdad lo que es una muerte digna: la de aquella persona que la afronta sin desesperarse y sin miedo, porque se sabe querida por Dios y por los suyos.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

La parròquia de Sant Blai de Tortosa celebrà la festa de la Candelera i la del seu patró

El dijous 2 de febrer, quaranta dies després de Nadal, se celebrà la festa de la Presentació de Jesús al Temple i la Purificació de Maria, coneguda també per la festa de la Candelera. Abans de la celebració de l'Eucaristia, com tots els dijous, vam fer una hora de pregària per les vocacions sacerdotals, amb el Santíssim exposat. Tot seguit, el rector celebrà la Missa de les set del vespre, amb un bon nombre de fidels. Ens vam situar a l'entrada del temple on va tenir lloc la benedicció de les candelles i en processó vam entrar per iniciar l'Eucaristia.

Al dia següent, divendres, la parròquia celebrà la festa del seu titular i patró: sant Blai.

A les 19 h se celebrà la Missa presidida pel rector Mn. Isaías i concelebrada per Mn. Rafel Prades. Van participar-hi alguns regidors i membres de l'associació de veïns Centre-Nucli Històric de Tortosa i molts fidels. Els cants foren a càrrec del cor parroquial sota la direcció del mestre Joan Redó i amb la participació dels fidels.

Mn. Isaías comentà que aquest any tenim una relíquia de sant Blai, obsequi de Mn. Enrique Aymenrich, que va aconseguir a Roma, i a la qual s'adjunta el document «autèntica», segellat pel Vicariat de Roma.

Després de la benedicció final, els fidels ens vam desplaçar davant el presbiteri per tal que els aliments

fossin beneïts. Tot seguit vam venerar la relíquia de sant Blai. L'associació de veïns obsequià els assistents amb unes «coquetes de sant Blai» beneïdes i vi dolç.

María Joana Querol

El Sr. Bisbe inicià les festes patronals de la Salzadella

En la seua primera visita a la Parròquia, el Sr. Bisbe de la Diòcesi, Mons. Enrique Benavent va encetar, dijous 2 de febrer, les festes patronals de la Salzadella, en honor dels seus patrons: la Verge de la Candelera i sant Blai.

En presència de tot el poble, reina i dames i autoritats, el Sr. Bisbe va oficiar la Missa de la Purificació de Santa Maria Verge tot beneint les candelles i donant pas al mateix temps als actes religiosos, que enguany són més amplis per commemorar-se el 17è centenari de la mort del patró sant Blai.

Gràcies per acompanyar-nos, Sr. Bisbe.

Sílvia Solsona

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Actua! Viu! I davant la teva vida, del teu testimoni, algú et demanarà: per què vius així?» (4 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Qui no creu o no busca Déu potser li ha faltat l'inquietud del testimoni» (5 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Esdevenir creients significa aprendre a veure-hi amb els ulls de la fe» (7 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Escoltem el crit de tants nens esclavitzats. Que ningú resti indiferent al seu dolor» (7 de febrer de 2017).

Es presenta la LVIII campanya de Mans Unides

Mans Unides llança la seva nova campanya anual amb el lema: «El món no necessita més menjar. Necessita més gent compromesa.»

José Luis Román, missioner combonià amb 18 anys d'experiència a Sudàfrica, ha estat el convidat especial per al llançament de la campanya a la nostra diòcesi i va acompanyar a la delegada diocesana, Elena Tortajada, en la presentació als mitjans de comunicació el passat 3 de febrer. A més, va donar el seu testimoni a diversos col·legis de Tortosa i xerrades a Amposta i Benicarló.

Durant tot l'any 2017, Mans Unides posarà èmfasi en tres qüestions essencials i urgents per acabar amb la pobresa i la fam al món com són el malbaratament d'aliments, la lluita contra l'especulació alimentària i el

compromís amb una agricultura respectuosa amb el medi ambient que assegurí el consum local.

Es van presentar, també, els projectes als quals donarà suport la nostra diòcesi a Cochabamba (Bolívia), per a millorar la qualitat de vida dels indígenes del municipi de Pojo; Índia, per a reconstruir l'escola St. Xavier; i Uganda per generar aliments i ingressos a les comunitats rurals de Gombe, Katanyi i Muyomba. Aquest últim recolzat per la ciutat de Benicarló.

En total seran 868 els beneficiaris directes i un import total de 175.000 euros que es recolliran gràcies a la col·lecta del dia 12 de febrer, dels socis, donatius i de les nombroses activitats que per recaptar fons s'organitzen a tota la diòcesi.

Delegació de Tortosa

Jornada de la Vida Consagrada a Jesús (Tortosa)

El dissabte 4 de febrer va tenir lloc, a la Casa d'Espiritualitat de les Teresianes a Jesús, la celebració diocesana de la Jornada de la Vida Consagrada.

Amb el lema: «Testimonis de l'esperança i de la joia», unes 50 religioses de les diverses congregacions presents al nostre Bisbat, tingueren una trobada fraterna.

Després de l'acollida, a les 16.30 h, el Sr. Bisbe va compartir la reflexió de com pot respondre avui la vida consagrada als reptes que ens planteja la nostra societat, sobretot, en l'àmbit de la transmissió de la fe.

Tot seguit vàrem tenir una estona de silenci i pregària personal que donà pas a l'oració de Vespres presidida també pel nostre Bisbe.

La jornada va acabar amb un pisolabis preparat per la comunitat de la Casa d'Espiritualitat de les Teresianes que tan amablement va acollir aquesta jornada.

Mn. Ramon Labernié

Delegat per la Vida Consagrada

AGENDA

- ▀ **Dilluns 20.** Teresianes, recés de Quaresma del clergat.
- ▀ **Dimarts 21.** Riba-Roja d'Ebre, Visita Pastoral.
- ▀ **Dimecres 22.** Sant Carles de la Ràpita, Parròquia la Santíssima Trinitat, Visita Pastoral.
- ▀ **Dijous 23.** Catedral, a les 18.30 h, Missa aniversari de la mort de Mons. Manuel Moll i Salord.
- ▀ **Divendres 24.** Catedral, a les 20 h, concert. / 00 h, Missa de la Baixada de la Mare de Déu de la Cinta.
- ▀ **Dissabte 25.** Catedral, a les 18 h, Missa i presentació d'infants a la Mare de Déu de la Cinta.
- ▀ **Diumenge 26.** Catedral, 11.30 h, MID.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2S 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la benaurada Verge Maria; sant Ambròs de Siena, religiós dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, màrtir samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, màrtirs.

21. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Filèmon o Filemó, màrtir (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, màrtir d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

23. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. St. Feliu de Llobregat: Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mt 12,28b-34]. Santa Cate-

rina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dissabte [Is 7,10-14;8,10 / SI 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzeret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

Diumenge III de Quaresma

COMENTARI

Ara estem en pau amb Déu com a creients que som

El camí exodal pel desert és ple de proves com la de l'aigua: problema físic que evoca un de teològic. *El poble murmurava contra Moisès, l'enviat de Déu: «Per què ens has fet pujar d'Egipte? Vols matar-nos de set?»*

Qüestió de fons: *el Senyor és el Déu que ens pot donar aigua pel desert?*

Els mots hebreus *Massà* i *Meribà*, significat «disputar» i «posar a prova», evocuen la gran qüestió: *El Senyor és amb nosaltres o no?*

El Poble reconeixera el Senyor com el seu Déu Salvador quan experimentarà el seu domini sobre la natura: *donant un cop a la roca, en sortirà aigua.*

Havent mostrat Pau que la justificació-salvació ens ve per la fe, ara a *Rm 5* en treu les conseqüències.

Ara que som justos, no pels nostres mèrits sinó com a creients que som per la fe de recolzats en Jesucrist, estem en pau amb Déu gràcies a Jesucrist: els creients batejats objectivament estem en situació positiva de pau amb Déu.

L'esperança és nota essencial del cristià: *tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu; i l'esperança no pot defraudar.*

Tres diàlegs de Jesús amb persones diferents mostren els propers diumenges el camí de creixement catequètic.

El diàleg interpellant de Jesús porta la samaritana a veure'l primer com un jueu, després com un més gran que Jacob, un capaç de fer signes meravellosos, un profeta, el Messies, l'Enviat del Pare, el Salvador del món.

Molts samaritans van creure en Ell per la paraula de la dona: després creuran ja per ells mateixos. Si l'escoltem de debò, com la samaritana, també a nosaltres Jesús ens farà créixer en la fe.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'hi ha res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou. Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorarem el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

► Lectura del libro del Èxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaria llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob.

Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo. Era hacia la hora sexta. Llega una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla. Veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adoraréis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

En aquel pueblo muchos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.»